பிரிவு I:
தேவனுடைய வரையறையற்ற தன்மை

நாம் சிந்திக்கும் பொழுது, உருவங்களிலோ அல்லது வார்த்தைகளிலோ நாம் சிந்திக்கின்றோம். உருவங்கள் மற்றும் வார்த்தைகள் என்பவை நாம் எதைச் சொல்ல அல்லது உணர்ந்தறிய முயற்சி செய்கின்றோமோ அவைகளின் அடையாளங்களாக மட்டுமே இருப்பதால் எது மனதிற்கு வருகின்றது என்பது ஒரு பொருட்டல்ல. இது ஒவ்வொரு நாளின் வாழ்க்கை ஓட்டத்தின்பொழுதும் நன்றாகவே செயல்படுகின்றது. இருப்பினும் பொதுவாக வழங்கப்படுவதல்லாத ஒன்றைப் பற்றி நாம் விளக்கம் தர முயற்சி செய்கின்ற பொழுது நாம் அடிக்கடி அதில் சிரமம் அடைகின்றோம். எவ்வளவு அடிக்கடி நாம், "அதை நான் அறிந்துள்ளேன், ஆனால் அதை என்னால் 'கூற' முடியவில்லை'' என்று சொல்லியிருக்கின்றோம்? சாதாரணமற்றதாகவும், நம்மை முற்றிலும் திகைப்படையச் செய்யப் பயமுறுத்துமளவுக்கு விரிவானதாகவும் இருக்கின்ற விஷயத்தை நாம் கையாளுகின்ற பொழுது, சூழ்நிலையானது இன்னும் அதிக சிக்கலாகின்றது.

எனவேதான் தேவனைப் பற்றிப் பேசுவதென்பது கடினமானதாகும். சாதாரண உரையாடல் அன்றாட அனுபவங்கள் மற்றும் பழக்கப்பட்ட வார்த்தைகள் ஆகியவற்றை விடுவதற்கு முன் நாம் வெகு தொலைவு சென்று விட முடியாது. நமது சிந்தைகள் விரிவடைகையில், பெரிய மற்றும் அதிக புரிந்து கொள்ளுதலுடைய வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவதன் அவசியத்தை நாம் காண்கின்றோம். இது, தேவன் மிகவும் உயர்த்தப் பட்டவர் மற்றும் "இறையியல் ரீதியானவர்" என்பது பற்றிய விவாதத்தை ஏற்படுத்தும்படி ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்கின்றது. நம்மை நாம், அறிந்திராத புது இடத்தில் இருப்பவர்களாகக் காண்கின்றோம். இது ஒரு கசப்பும் இனிப்புமான இருதலை நிலையை உண்டாக்கலாம்: அதிகம் அதிகமான பேச்சும் குறைவு மற்றும் குறைவான புரிந்து கொள்ளுதலும் ஏற்படலாம்.

தேவனுடைய பிரசன்னம், அறிவு மற்றும் வல்லமை ஆகியவற்றைப் பொருத்து அவர் (தேவன்) வரையறையற்றவராக இருக்கின்றார் என்ற வேதாகமத்தின் திட நம்பிக்கையானது இக்கணம் நமது அக்கறைக் குரியதாயுள்ளது. இது, தேவன் இருக்கின்றார் என்று அனுமானம் செய்து கொள்கின்றது. ஆதியாகமத்தில் உள்ள சிருஷ்டிப்பின் விபரங்கள் தேவன் இருக்கின்றார் அல்லது அவரது உண்மைத் தன்மை ஆகிய விஷயங்களை விவாதிப்பதில் நேரத்தைச் செலவிடுவதில்லை: "ஆதியிலே தேவன் ..."

(ஆதி. 1:1). வேதாகமமானது தேவனைப் பற்றி அடிப்படையில் ஒரு உறுதிப்பாடுதானே தவிர, அவருக்காக ஒரு வேண்டுகோளோ அல்லது பரிந்து பேசுதலோ அல்ல என்று இந்த வசனப் பகுதியானது அர்த்தப் படுத்துகின்றது. தேவனுடைய இருத்தல் என்பது தொடக்கக் கருத்தாக உள்ளது என்ற உண்மையுடன், வேதாகம எழுத்தாளர்கள் அவருடைய இயல்பைக் குறித்து விவாதிக்கச் சுதந்திரமாய் இருந்தனர்.

அவரது இருப்பு என்பது அவரது இயல்புக்கு அடிப்படையானதாக உள்ளது. எரியும் முட்புதரில் தேவன் மோசேயினிடம் "இருக்கிறேன் என்பவர் என்னை உங்களிடத்திற்கு அனுப்பினார்" (யாத். 3:14ஆ) என்று இஸ்ரவேலருக்குக் கூறும்படி அறிவுறுத்திய பொழுது மோசே இதைக் கண்டறிந்தார். இந்த அடையாளப்படுத்துதலானது அதற்குமுன் அறியப் பட்டிருந்ததில்லை (யாத். 6:2, 3). தொடர்ந்து சுயஞ் ஜீவியராய் இருக்கும் தேவன் தமது பிரசன்னம், அறிவு மற்றும் வல்லமை ஆகியவற்றில் வரையறையற்றவராக வேதாகம எழுத்தாளர்களுக்கு வெளிப்படுத்தப் பட்டார் (சங். 139:1-12; எரே. 32:17; மாற். 10:27). ஆகையால், இப்பொழுது நாம் இந்த மூன்று பண்புகளையும் கவனிப்போம்.